

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Marie

MIRANDA
ILUSTRATII
Thilopía

CURTEA & VECHÉ

ITZIAR MIRANDA • JORGE MIRANDA

Marie

MIRANDA

ILUSTRĂȚII

Thilopía

(LOLA CASTEJÓN FERNÁNDEZ DE GAMBOA)

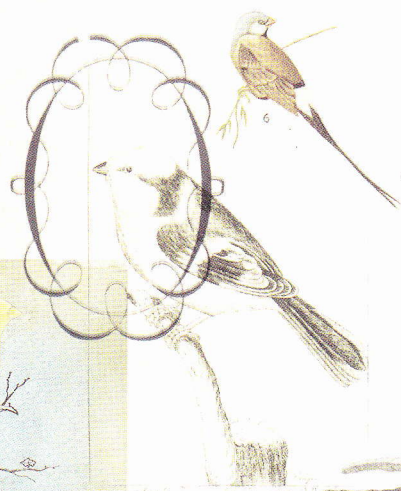
Traducere din spaniolă de
Ana-Maria Tamaș

Mă numesc Miranda și am opt ani.

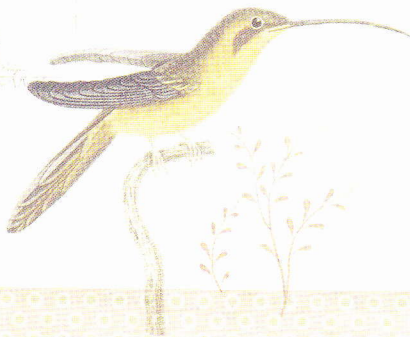
Îmi plac baloanele de săpun, parfumul după-amiezilor ploioase și păsările care mi se pot cuibări în palmă.

ÎMI PLAC PĂSĂRILE CARE MI SE

Ador bomboanele cu violete și să mă joc cu clapele negre ale pianului din casa bunicii mele, pentru că mereu sună minunat. Îmi place să urc pe munte și să mă bălăcesc în lacuri reci ca gheața, chiar dacă uneori abia mai pot respira.

6. Long-tailed Finch *Poephila acuticauda*

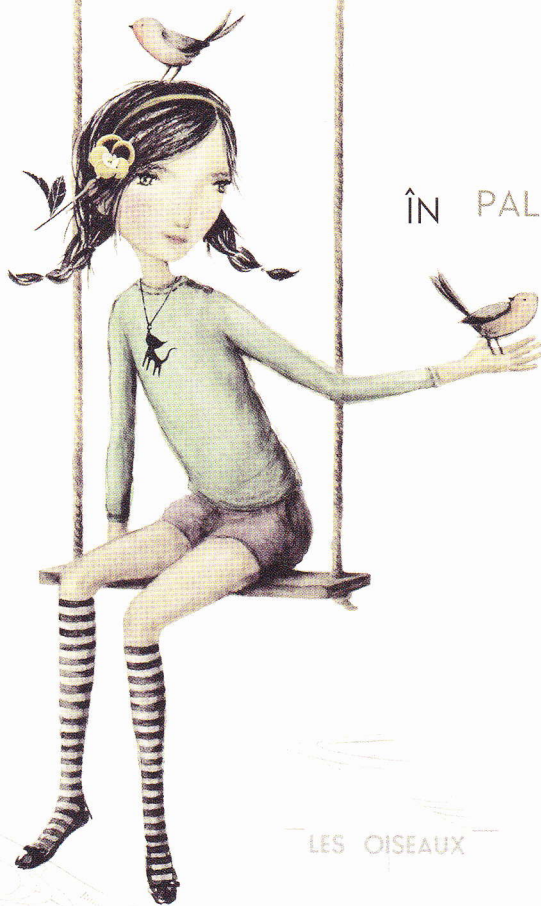

POT

CUIBĂRI

ÎN PALMĂ

LES OISEAUX

Sfârșitul acesta de săptămână ne-am speriat îngrozitor. Și totul s-a întâmplat doar pentru că fratele meu, Tato, e total inconștient, ba, uneori, chiar prostuț. Are cinci ani și vreau din tot sufletul să crească mai repede.

Povestea e că ne-am dus la cinematograful cu mătușa Marta, iar la coadă la floricele, am găsit o monedă de douăzeci de cenți. În timp ce mă gândeam ce dulciuri să-mi cumpăr, el zice: „Uite, asta merge la ghiozdan!“ Și o înghite! Așa, fără clipească. Nu-mi venea să cred. Ce are în cap copilul ăsta? În timp ce Tato râdea fără oprire, mătușa mea s-a albit ca varul, ne-a luat de mână, ne-a aruncat într-un taxi și adio și n-am cuvinte! După-amiaza aceea aveam s-o petrecem la Urgență.

I-au făcut o analiză numită radiografie, care e ceva în genul magiei. Se face cu un aparat cu raze X, un soi de cameră foto care ne fotografiază pe dinăuntru. Pe radiografia lui Tato se vedea clar la el în stomac moneda strălucitoare; părea că înghițise o lună plină. În cele din urmă, doctorul a spus că dacă va mânca verdețuri și fructe din belșug, o va evacua în mod normal, în fine, făcând caca.

La întoarcerea acasă, încă eram fascinată de chestia cu razele X. Nu încetam să o întreb pe mătușa Marta de unde ieșeau razele alea și de ce luminau în întuneric. Ea mi-a răspuns că exact

același lucru se întrebese Marie Curie, cea mai renumită savantă din istorie.

Și mi-a povestit viața lui Marie Curie sau, cum prefer eu să-i zic, Marieta care amețea eprubeta. Iar mie ce-mi place cel mai mult pe lumea asta e să mi se spună povești, mai ales dacă sunt adevărate.

CAPITOLUL 1

Marie s-a născut în Polonia acum aproape un secol și jumătate, deși pe vremea aceea Polonia nu era nici măcar o țară, pentru că fusese invadată de ruși, care, trebuie să recunoaștem, erau cam profitori. De fapt, invadaseră și Alaska, dar, cum acolo era atât de frig, iar de asta nu duceau lipsă, au vândut-o la preț redus Statelor Unite. Erau atât de autoritari, încât pe polonezi nu-i lăseau nici măcar să-și vorbească limba și trebuiau să facă totul în limba rusă, de la teme pentru acasă până la lista de cumpărături. E adevărat că atunci când rușii nu erau atenți, locuitorii profitau de ocazie ca să vorbească în polonă cât puteau de mult. Toți polonezii se purtau de parcă se vorbiseră între ei: bunici, părinți, pisici... chiar și Marie făcea la fel ca ei. Mergea la o școală de fete unde învățau în limba polonă, dar, dacă vedeau vreun rus învârtindu-se prin apropiere, fluierau ca să-i înștiințeze pe toți că trebuiau să ascundă cărțile și să pretindă că lucrează de zor cu acul și ața. Pe mine m-ar fi prins din prima, nu numai pentru că habar n-am să cos, ci și pentru că nu știu să mă prefac. De fiecare dată când mint, mă fac roșie ca o pătlăgică și m-apucă râsul; nu pot să mă abțin.

Chiar dacă se numea Maria Skłodowska, toată lumea o cunoștea ca Mania. Era cea mai mică dintre cei cinci frați, așa că îmi imaginez că era un fel de mascotă a familiei. În fine, mai mult sau mai puțin

Maria Skłodowska

ca Tato în familia noastră. Chiar dacă nu seamănă deloc, pentru că Marie era o tocilară și Tato nu e... în fine, am mai explicat cum e Tato. Eu cred că era atât de conștiincioasă pentru că în epoca aceea nu era bine văzut ca femeile să studieze prea mult și, firește, e suficient să-i spui cuiva că nu poate face ceva ca să-și dorească și mai abitir să facă tocmai acel lucru.

Marie era o fetiță veșnic dornică să afle tot mai multe, tipica fetiță care mereu pune întrebări cum ar fi: „de ce norii sunt albi?” sau „ce-a fost mai întâi, oul ori găina?” Apropo, mie mi-a fost mereu foarte limpede că mai întâi a fost oul pentru că dacă nu, de unde iese găina? Stai așa, că și oul trebuia să iasă de undeva, nu-i așa? Nu contează; să ne întoarcem la subiect.

Pentru toate întrebările lui Marie, părinții ei aveau o explicație, pentru că erau profesori. În special tatăl ei, care era expert în fizică și chimie. Marie se înțelegea excepțional cu el, iar când ajungea să se plictisească, acesta o lăsa să se joace cu eprubetele și balanțele. Îi plăcea la nebunie să se îmbrace cu halatul tatălui ei, care îi venea enorm de mare, și visa că va inventa leacuri infailibile ca să ajute omenirea, de la un vaccin împotriva holerei până la pastile contra mirosului neplăcut al gurii.

Dar visul ei cel mai arzător era să găsească un leac pentru tuberculoză, pentru că mama ei se îmbolnăvisese pe neștiute, asemenea cuiva care ia o răceală. Fiindcă era vorba despre o boală contagioasă, Marie nu putea nici măcar să se apropie de ea, și cu atât mai puțin s-o atingă. Acest lucru o întrista teribil, înțelegea că mama era bolnavă, dar îi era dor de răsfațul și mângâierile ei.